

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון דביר עמנואלוף ז"ל

בן דליה ונתנאל

נולד בירושלים

בתאריך ו' באב תשמ"ו, 11/8/1986

התגורר בגבעת זאב

שרת בחטיבת גולני

נפל במבצע עופרת יצוקה

בתאריך ח' בטבת תשס"ט, 4/1/2009

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 6 קבר: 3

הותיר אחריו אם, שלוש אחיות ואח

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן דליה ונתנאל נולד ב-ו' באב התשמ"ו (11.8.1986). תושב היישוב גבעת זאב.

דביר הוא ההרוג הראשון של צה"ל במבצע "עופרת יצוקה" שנועד להגן על תושבי דרום.

למרות שיכול היה להימנע משירות קרבי אחרי שאביו נפטר ממחלה

קשה, התעקש דביר להתגייס לגולני.

הוא לא הסתפק ביחידה קרבית רגילה והלך לגיבוש סיירות, שם התקבל

לסיירת "חה"ן" גולני היוקרתית.

דביר, שהיה תלמיד ישיבת ההסדר שבנתיבות, ביקש לדחות את שירותו

הצבאי בשל לימודיו בישיבה, ולמעשה הפעולה שבה נפל הייתה הפעולה

המבצעית הראשונה שהשתתף בה.

"היא סיפרה שהיא אמרה לו: 'אני דואגת. אתה חייב להיכנס', 'והוא ענה

לה: 'אמא, אני צריך להילחם ולהיות שם'. היא כל כך דאגה לו". אמרה

רחל, שעובדת עם אמו של דביר "הוא היה ילד מקסים, טוב לב, שמח

ומדהים. האבידה נוראית".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"אני מאמין שהוא היה רוצה שיידעו לאחר מותו שאנחנו בישראל דואגים לאנשי הדרום והמוות שלו לא היה לחינם, אלא לשלום תושבי דרום המדינה, שיוכלו לישון בשקט" אומר אביחי פרץ חברו של דביר. עוד סיפר פרץ: "דביר דחה את שירותו הצבאי כדי ללמוד בישיבת הסדר בנתיבות, הוא אהב את הצבא, את השירות והמולדת, הוא היה בחור צנוע שלא שש אלי קרב אך האמין בלחימה על מנת להגן על אזרחי הדרום". סמ"ר דביר עמנואלוף נפל ב-ח' בטבת ה'תשס"ט (4.1.2009) דביר נהרג מרסיסי פצצת מרגמה שנורתה לעבר הכוח במהלך היתקלות עם אנשי חמאס חמושים באזור ג'בליה-סג'עיה שבצפון הרצועה. בן 22 בנופלו. הוא הותיר אחריו אם, שלוש אחיות ואח. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. יהי זכרו ברוך.

אכתב לחבר שלא בא לחמה:

עברו כבר כמעט שלושה שבועות מיום שנפלת, המלחמה תמה, רוחות המלחמה שככו, עת החשבון הגיעה, תרועת הניצחון נשמעת במחננו, אך לנו שנשארו בלעדך, קשה להשתתף בשמחה, היום שאחרי החל, ועמו התחושות הקשות של האובדן...

"סמ"ר דביר עמנואל עמנואלוף, נפל ביום ראשון לפנות בוקר במלחמה בעזה, בן 22 היה בנופלו..." כמה התרגלנו כבר להודעות מסוג זה, קרות, צורמות, אפילו סוחטות דמעה, אך כשם שבאו תחושות אלו כך הן הולכות, באותה המהירות, לעיתים בצורה פרדוקסלית ביותר, הודעה זו תופסת אותך בתוך ארוחתך בין מאכל זה למישהו, ואתה פוסק לרגע, מקדיש את אתו הרגע לנופל, אך חיש מהר שיגרת היום ממשיכה ואתה ממשיך הלאה בארוחתך...

לא כך היה הפעם. הפעם זה פגע בי, הרגשתי שאדמתי זו שתחת רגלי נשמטת והולכת לה כאילו מתעלמת היא מחוקי הפיזיקה, לפתע אתה לא יכול להמשיך, העולם נעצר ואתה איתו, אתה לא יכול להמשיך לאכול, או לעבור לכתבה הבאה, אתה נפגעת, ולפתע משום מה נזכרתי בכל אלפי המודעות האלו, והבנתי שכל אחת ואחת מהן כרוכה באותו הצער שאנחנו חוויו בזה הפעם, והתמלאתי צער רב כ"כ כאילו על כל ההרוגים שמדינתנו שכלה.

ואולי, חשבתי לעצמי, נכון היה לו כל אדם שנופל היינו טורחים להתחקות על עקבותיו, או לפחות לנסות ולו במשהו להכירו ולעמוד על גודל האובדן. לכן אשתף אתכם במעט על מי היה חברי ואהובי דביר, אמנם ייגמרו המילים ולא אוכל להתחיל ולתאר את אופיו הנדיר אך לא נפטור עצמנו מסיבה זו.

דביר בנם של נתנאל ז"ל ודליה שתבל"א ואח להדס, נעמה, אביה וירון. לא מכבר איבד את אביו נתנאל לאחר מחלה ממושכת, דביר ישב עמו עד הדקות האחרונות בבית החולים,

ונפרד ממנו בשמע ישראל. דביר נולד בבית הכרם ובהיותו בן שבע, עבר לגבעת זאב, את שנות התיכון דביר העביר בישיבה התיכונית "אור תורה סטון" שבשכונת רמות. מגיל צעיר לקח דביר חלק בתנועת הנוער בני עקיבא, ובהגיעו לכיתה י' החל להדריך בתנועה. דביר שכל חייו היו מסירות נפש, מסר נפשו על חניכיו ועשה ימים כלילות בעבורם. עד היום, שנים לאחר שסיים את ההדרכה, המשיך דביר בתרומתו לסניף ובמסירותו להתפתחות החניכים. בסוף התיכון, דביר שחדור היה באהבת העם והתורה, שם פעמיו וירד אל הישיבה בנתיבות, ישיבה שביסודה עשיית חסד עם הקהילה, אך כזה היה דביר- איש של חסד.

כמה סמלי הדבר שדביר מסר נפשו על קיום החיים בדרום הארץ ובנתיבות בפרט. לאחר שנתיים של לימוד ומעשה בנתיבות החליט דביר להתגייס לשלוש שנים, ולא לעשות מסלול של הסדר. ולמרות שהצבא שיחרר אותו מגיוס קרבי בעקבות מות אביו, התעקש דביר והתגייס לפלוגת הח"ן של גולני, שם עבר מסלול מפרך. בצניעותו, תמיד כשנשאל על קשיים השיב בחיוך גדול ושלל כל קושי.

ביום ראשון ח' בטבת התשס"ט יצא דביר להגן על תושבי מדינת ישראל, במהלך המערכה ניתקל הכוח של דביר בירי, דביר נפגע במקום.

כשנתבקשתי לכתוב על דביר, לא ידעתי מהיכן להתחיל, כתבתי מעט על מסלול חייו אך אחטא לו אם בזה יסתיימו דברי. אצרך מעט מהדברים שאמרתי על קברו ואוסיף בזאת מעט נופך לדברים.

דביר יקר, אומרים שהמלחמה קשה אך בסה"כ לא ספגנו אבידות רבות... זה קשה, אך לא סוף העולם, זה קשה אך יכול היה להיות הרבה יותר גרוע...

בגולה, דביר, נהגו לומר, שלעולם זה בו אנו חיים אין מטרה, אין תכלית, "פרודור" היו אומרים, פרודור לעולם הבא, ללא שום קיום עצמי.

אך לא כך הוא בארץ ישראל, בארצנו, עת תקומת האומה החלה מתנוצצת, יאמרו שמטרתנו היא בעולמנו זה, ולא בעוה"ב, לעולם זה נביא

משיח,

בעולם זה מתינו ישובו ויחיו, בעולמנו זה תבוא הגאולה, וכל אחד מאיתנו יורד פה למטה בשליחותו של מקום, להותיר חותמו בעולם, ולקדם ולו במעט את עולמנו לעבר תכליתו. וישנם אנשים שחיים שמונים שנה ואין חייהם חיים, אין הם חיים את חייהם כי אם בשליחות עצמם. אך יש עוד אנשים, נדירים אמנם, אך ישנם שמרגע היוולדם, מיום שעמדו על דעתם חותרים הם ללא לאות לעבר אותה המטרה, רואים הם את עצמם שליחיו של מקום, ומתוקף שליחות זו פועלים הם את פעולתם לקידום העולם. ואתה יקירי, כל כך דבק במשימתך היית, שעשרים ושתיים שנה לקח לך לעשות את מה שלכולנו לוקח עשרות שנים. חיך כל כך מלאים היו, משכים קום היית, ארוכים היו ימך, דאגת למלא אותם בהתקדמות מתמדת לעבר החזון שכל כך היה ברור לך.

אומרים דביר, שנהרגת בגבורה, שמותך מות קדושים היה. אך הם חוטאים לאמת. יקירי, אמנם נהרגת בגבורה, אך הרבה למעלה מזה חיית בגבורה! חיית חיים קדושים, חיים אצילים, קידשת את חיך במותך, אך יותר מכך בחיך! קנית עולמך לאו דווקא כי נהרגת בגבורה אלא כי חיית ככה. חיים שלמים היו לך, קצרים אמנם, אך שלמים היו, באת בגבורה, חיית בגבורה ונהרגת בגבורה, איך נפלו גיבורים?

המאור הגדול כבה ונדם, אוי לדור שמקבר בנים כמו דביר, ואביו לדור שנשאר בעולם ללא דביר.

לעילוי נשמת

אסתר חנה סימן טוב ע"ה

אסתר חנה בת רבקה סימן טוב נלב"ע א' שבט התשס"ו. נולדה בתורכיה למשפחת קארו. עלתה לארץ בשנת תש"ה. מגיל צעיר מאוד יצאה לעבוד לעזרת

ההרוג הראשון במבצע "עפרת יצוקה", הוא בן העדה הבוכרית:

סמ"ד דביר עמנואלוף הי"ד

עמנואלוף נהרג בחילופי אש עם מחבלים ברצועת עזה, מפגיעת פצצת מרגמה שנורתה לעבר כוח צה"ל שפעל במחנה הפליטים ג'בלייה בצפון הרצועה * עמנואלוף, שאמור היה להשתחרר משירותו הצבאי בעוד כחצי שנה, יכול היה להימנע משירות קרבי, לאחר שאביו נפטר ממחלה קשה לפני כשנתיים. למרות זאת, הוא התעקש להתגייס לגולני * אלפים ליוו אותו בדרכו האחרונה * בבית המשפחה האבילה לא נפסק זרם המנחמים. קונגרס יהודי בוכרה שיגר את תנחומיו למשפחה האבילה

"אביה הייתה קשורה מאוד לאבא שלה", מסביר אלעד, גיסו של דביר. "באופן כללי הם היו משפחה מאוד מלוכדת ומחוזקת, אחרי שהאבא נפטר - אבל גם לפני. אני זוכר שכאשר הכרתי את אשתי, כולם אמרו לי - 'לא יזו משפחה נכנסת'. הרגשתי שזאת זכות שלי להיות חלק ממנה. כל מי שהכיר את דביר ידע שמדובר באדם מאוד מיוחד. הוא אהב את הארץ והאמין בדרך שלו".

דביר לא נהרג לחינם

בית משפחת עמנואלוף ברחוב המכבים בגבעת זאב, הומה מאז תחילת השבוע במבקרים שהגיעו לנחם את בני המשפחה שקיבלו את הכשרה המרה על מותו של הבן.

בין היתר ביקרו במקום נציגי קונגרס יהודי בוכרה וחבר הכנסת אמנון כהן, שהביא את תנחומי הקהילה הבוכרית כולה למשפחה האבילה.

"דיברתי איתו בפעם האחרונה כחצי שעה לפני שיהם נכנסו לעזה, אבל הייתה לי הרגשה לא טובה", אומרת דליה, אמו של דביר, ומספרת

הלווייתו של עמנואלוף הי"ד

על הודעת הטקסט האחרונה ששלח דביר לפני שיצא לקרב, בה נכתב "לאמא שהי יקרה לי בעולם! אוהב אותך המון! אשמור על עצמי, תשמרו עליכם".

"כמה ילדיו, בן הדין שחבל קצין שלי, הוא חיכה לזה כל השירות שלו, והוא רק חיכה לאקשן", מספרת האחיות הדס, "כשהוא נכנס, אמרתי לו: תעשה כף אבל שמור על עצמך ותכסה אותם".

"הייתה לו אופציה לא להיות קרבי אבל הוא בחר באקשן", מוסיפה דליה, האם, "ידעתי מתמיד שדביר הוא ילד של צבא. מגיל 3 הוא התחפש לחייל, כל שנה עד שהגיעה התחפושת האמיתית הוא רצה להיות בקרבי. אמא שכולה אמרה לי - אין לך ברירה, אם זה מה שהוא רוצה".

בתשובה לשאלה: איך מתמודדים עם האובדן, אומרת האם השכולה כי "הבנות לומדות להיות גברים - אם זה בצד הטכני אם זה בחוץ הנפשי. אין לי בטרדה יותר. אין לי כוח לשבת שבעה, אין לי כוח לדבר ינחומים. אני מאמינה שאולי הכוח יגיע. בעלי נפטר ממחלה, אבל אין מה לעשות ודביר נהרג לא לחינם".

ארנו, וכשהוריו אותו לקבר החלו אמו וסבתו של דביר לצעוק "דבירוש, לא, לא, תנו לי לראות אותו רק עוד פעם אחת".

הודעת הטקסט האחרונה ששלח דביר לאמו

הדס, אחותו של דביר, ספרה לו: "דבירקוש יקר שלי, רק אתמול דיברנו בטלפון. אמרת לי שלום ואמרתי לך שלא תגיד לי שלום. אמרת שאתה הולך במבצע הזה להחזיר את הכבוד לעם ישראל. העצמת את הגאווה שלי בך, אח ישר וערכי, מפרגן. אני גאה שהיה לי אח כמוך. דבירוש, אח שלי, אני שמחה שבאת בשבת כשראיתי אותך בפעם האחרונה. אני רוצה שוב חיבוק ממך, רוצה לראות אותך צוחק, תמסור לאבא נשיקה בשמיים, אני מודה לך". במהלך ההסדר קולה נשבר בבכי כמה פעמים, והיא ריגשה את הקהל כולו.

מפקד בא"ח גולני, סגן אלוף עמית פישר, ספר גם הוא לדביר ואמר שרק היום הוא התוודע אליו - לוחם מצטיין שנבחר לפקד ולהנהיג. הוא ספר לו: "דביר הצטיין כמנהיג, והיה חבר ורע. הוא שילב בין חברות, לחימה ופיקוד. הוא ראה בשמירה על תושבי הדרום מסירות". פישר חיוק את חיילי גולני הנלחמים כעת ואמר שמשפחת גולני תתמוך במשפחתו של דביר ככל האפשר.

חברו של דביר, אביחי פרץ, ספר גם הוא, ובקול נרגש וקורע לב אמר: "דביר, היית קודש הקודשים שלנו, אהובנו ומחמד ליבנו. אני עדיין לא תופס שאני עומד פה לספור לך כשרק אתמול התקשרת אליי ודיברנו. תכונות של טוב לב וצניעות, היית כשביילנו אי של שפיות. היית סמל ומופת עבורי ועבור כל החברים ואורך ימשיך לזרוח בקרבנו".

חברו לצוות של דביר, אורי לוי, אמר: "אין לי מושג איך אומרים הסדר, מה אומרים לאח ואיך מעלים את סערות הרגשות שלנו על דף. היית לנו דמות לחיקוי. כנראה שזה שאומרים שאלוהים לוקח רק את הטובים, זו לא קלישאה". בסיום דבריו ביקש לוי מדביר שיבקש בשמים רחמים על הצוות "כי ההכרה עדיין בפנים". בנוסף ספרו לדביר הרב בני לאו והרב חבשוש.

עם פטירתו של האב, הקימו בני המשפחה אתר אינטרנט לזכרו שבו העלו תמונות משותפות מימים שמחים יותר. בני המשפחה - ובמיוחד אבקה - אחותו הקטנה של דביר, נהגו לכתוב לאב דרך האתר וביקשו לחלוק עמו מחוויות המשפחה. את ההודעה על כניסת אחיה לרצועה שלחה אבקה במוצאי שבת, בשעה 20:41.

דביר עמנואלוף הי"ד

דביר נלחם לחזור לשטח

אביחי פרץ, חבר ילדות של דביר, סיפר כי הוא היה בחור צנוע שלא שש אלי קרב אך האמין בלחימה על מנת להגן על אורחי הדרום. "הוא לא שמח מהלחימה, אך היה מרוצה מזה שהוא מסייע ועוזר איך שהוא יכול", סיפר פרץ. "אני מאמין שהוא היה רוצה שידעו לאחר מותו שאנחנו בישראל דואגים לאנשי הדרום והמוות שלו לא היה לחינם, אלא לשלום תושבי דרום המדינה, שיוכלו לישון בשקט".

לדברי פרץ, "הוא אהב את הצבא, את השירות והמולדת". חברו של דביר הוסיף כי הפעולה בעזה הייתה הפעולה המבצעית הראשונה שדביר השתתף בה. "הוא היה מפקד ביתה בקורס מ"כים, והוא נלחם לחזור לשטח", אמר.

עוד סיפר פרץ כי "דביר רצה את שירותו הצבאי כדי ללמוד בישיבת הסדר בנתיבות. הוא רצה לצאת לקורס קצינים והיה שלם עם החלטתו. הוא בטח בצבא ובמפקדיו ולא פחד כי היה שלם ואמיתי עם עצמו".

כפי שנכתב להלן, נפילתו של דביר בקרב, היא לא האסון הראשון שפוקד את המשפחה. לפני כשנתיים נפטר אביו של דביר ממחלה קשה ולפני מספר שבועות נפטר גם סבו.

תמסור לאבא

נשיקה בשמים

אלפי בני אדם - חיילים, ואזרחים רתיים וחילונים - ליוו ביום ראשון בשעות הלילה את עמנואלוף בדרכו האחרונה, למנוחת עולמים בהר הרצל. חבריו הלוחמים נשאו על כתפיהם את

לאחר שבע שנים בהם סופגים תושבי הדרום ותושבי העיר שדרות בפרט, טילי קסאמים וגראדים, החליטה ממשלת ישראל לצאת למערכה כנגד ארגון החמאס, בעזה.

המערכה החלה מהאוויר עם הפגזות של יערי החמאס בעזה, וכעבור שבוע ימים עבר הצבא למתקפה קרקעית.

ההרוג הראשון של המלחמה בדרום הוא סמל ראשון דביר עמנואלוף הי"ד, בן 22 משכונת גבעת זאב בירושלים, בן העדה הבוכרית.

עמנואלוף נהרג בחילופי אש עם מחבלים פלסטינים ברצועת עזה. הוא נהרג מפגיעת פצצת מרגמה שנורתה לעבר כוח צה"ל שפעל במחנה הפליטים ג'בלייה בצפון הרצועה. בתקרית נפצעו עוד 15 חיילים, שניים קשה, שניים בינוני ו-11 קל.

הקהילה הבוכרית כולה בתוך כלל עם ישראל, התעטפה בצער ואבל כבר עם הודעת דבר מותו של עמנואלוף, שהיה לוחם ומסור מתוך אהבה ונאמנות לארץ ישראל ועם ישראל.

קונגרס יהודי בוכרה העולמי בנשיאות מר לוי לכיבב שיגר את תנחומיו למשפחה האבילה. דביר הותיר אחריו אם, שלוש אחיות ואח קטן נוסף. "הוא אהב את הצבא, את השירות ואת המולדת", סיפר חברו.

עמנואלוף, שאמור היה להשתחרר משירותו הצבאי בעוד כחצי שנה, יכול היה להימנע משירות קרבי, לאחר שאביו נפטר ממחלה קשה לפני כשנתיים. למרות זאת, הוא התעקש להתגייס לגולני ולהיות לוחם בחטיבה.

אמו של דביר, דליה, קיבלה את הבשורה המרה אודות נפילת בנה כשחזרה לביתה יחד עם אחותו של דביר. האם, גננת במקצועה, הייתה כיום חופש מעבודתה כאשר אנשי קצין העיר הגיעו להפשה בגן הילדים בו היא עובדת בשכונת רמות בירושלים.

"הגיעו שלושה קצינים שחיפשו את דליה ומיד הבנו שקרה משהו לדביר", סיפרה רחל סלמה, עמיתה לעבודה של האם. "מיד הגענו לבית שלה כדי לתמוך בה, אבל מה כבר אפשר להגיד לאם שאיבדה את בנה?".

סלמה הוסיפה כי דליה סיפרה שדביר התקשר לביתו ביום שישי, לפני כניסת השבת, וגם במוצאי שבת, רגעים לפני כניסתו לעזה. "היא סיפרה שהיא אמרה לו: 'אני דואגת. אתה חייב להיכנס', והוא ענה לה: 'אמא, אני צריך להילחם ולהיות שם'. היא כל כך ראגה לו". אמרה סלמה, "הוא היה ילד מקסים, טוב לב, שמח ומדהים. האבירה נוראית".

סלמה סיפרה כי דליה סיפרה להם שאמרה לדביר בשיחתם האחרונה: "במוצ"ש הבא אתה בבית! והוא ענה לה: 'אמא, אני לא חושב'".

עם
 kak kak
 בן חור -
 מילה.

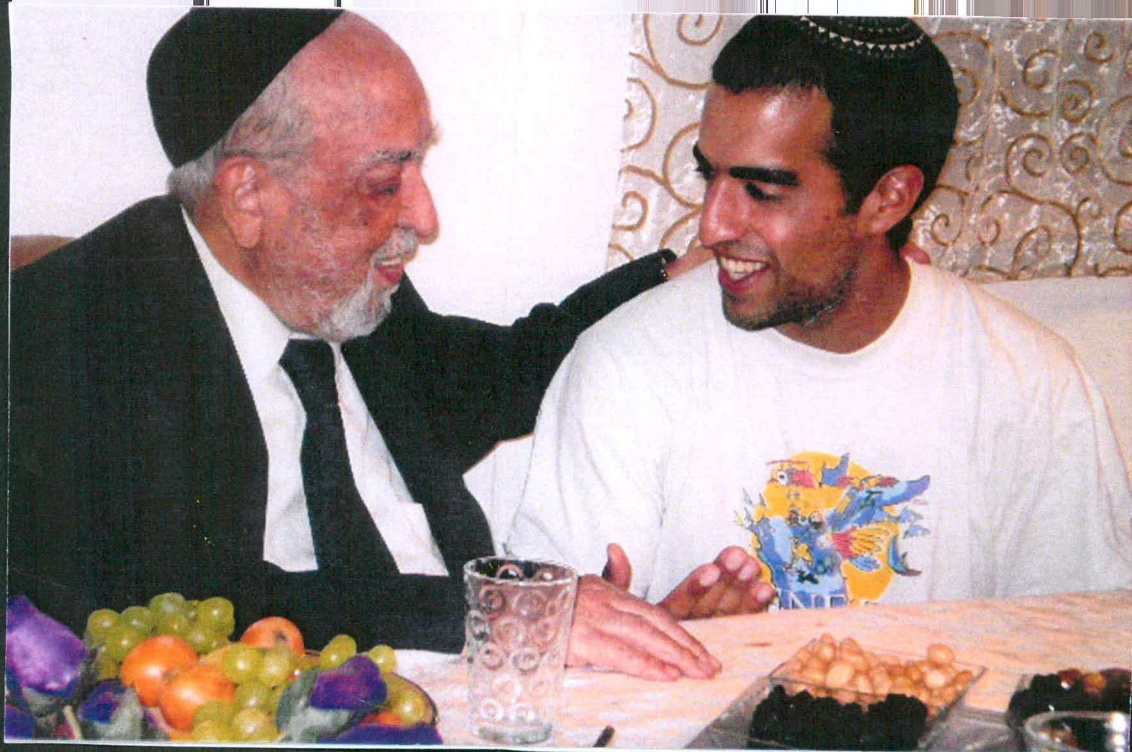

עם חזס
 האח הדטוריה.

עם
נצימה ואביה .

עם
יום ציון
ידה הכאשי א סנדה

עם
אברהם פרץ

עם
הגברים לבנות .

עוד סוף
בארץ ישראל.

עם
החברים
מהישיבה.

החייל ההרוג הראשון של מבצע" עופרת יצוקה", סמ"ר דביר עמנואלוף, בן 22 מגבעת זאב, בוגר ישיבת הסדר

00:53 05.01.2009

לא קיבוצניק. לא צפון תל אביבי. לא בן של אחד המנהיגים. לא בן של פוליטיקאים. לא בן של בכיר כלשהו במערכת הבטחון או בכלל. לא בן של אליטה כלכלית. סמ"ר דביר עמנואלוף, בוגר ישיבת הסדר בנתיבות. מלח הארץ האמיתי. הצטער על המלחמה אבל למרות הצער נאבק כדי לסייע בה. יהי זכרו ברוך.

בית משפחת עמנואלוף ברחוב המכבים בגבעת זאב, המה ביום ראשון מבקרים שהגיעו לנחם את בני המשפחה שקיבלו את הבשורה המרה על מותו של הבן דביר בפעולת צה"ל ברצועת עזה. דביר, בוגר ישיבת הסדר בנתיבות, אמור היה להשתחרר מצה"ל בעוד כחצי שנה. בחודשים האחרונים הוא שירת כמפקד כיתה בקורס מכ"ם, ונאבק כדי לחזור ליחידה קרבית ולצאת לפעילות מבצעית.

השכנים, ששמעו על האסון, נאספו בפתח הבית עוד לפני שבני המשפחה קיבלו את הבשורה הקשה. אמו של דביר, דליה, גננת בגן הילדים בשכונת רמות בירושלים, היתה ביום חופש מעבודתה. אנשי קצין העיר, שהגיעו לגן, לא הצליחו לאתר אותה במקום. רק בשעות אחר הצהריים, כשהגיעה לביתה מלווה בבתה הקטנה, היא הבחינה באנשי קצין העיר והבינה שהנורא מכל קרה.

רחל סלמה, סייעת בגן הילדים הסמוך, סיפרה היום שדביר התקשר לבני משפחתו בפעם האחרונה אמש ועידכן אותם שהוא אמור להיכנס יחד עם כוחות הרגלים לתוך רצועת עזה. "הוא היה ילד מקסים, טוב לב ושמח", אמרה סלמה. אביחי פרץ, חברו של דביר, הגיע גם הוא לבית המשפחה עם היוודע דבר מותו. "הוא לא שמח מהלחימה ולא שש אלי קרב", סיפר פרץ על חברו. לדבריו, "הוא היה מרוצה מזה שהוא מסייע ועוזר איך שהוא יכול".

דביר יובא למנוחות הלילה ב-23:00 בבית העלמין הצבאי בהר הרצל. הוא הותיר אחריו אם, שלוש אחיות ואח.

צבא ההגנה לישראל

יחידת דואר צבאי 03323

י"ט בטבת התשס"ט

15 בינואר 2009

משפחת עמנואלוף היקרה,

יקירכם, סמל ראשון דביר עמנואל עמנואלוף, זכרוננו לברכה, נפל חלל ביום ח' בטבת התשס"ט, 4 בינואר 2009.

במהלך ימי הלחימה הראשונים של מבצע "עופרת יצוקה", בצפון רצועת עזה, נתקל הצוות של דביר פנים אל פנים עם איש חמאס. לאחר שדביר נפגע, הסתערו חבריו לצוות על המחבל והרגוהו. דביר וחבריו ליחידה יצאו ללחימה במטרה לשמור על זכותם של תושבי ישראל לחיות חיי שגרה, לבנות בית, לטעת עץ ולאהוב.

דביר התגייס לחטיבת "גולני" לפני כשנתיים וארבעה חודשים. לאחר טירונות בבסיס האימונים החטיבתי, עבר גיבוש סיירות והתקבל לסיירת "גולני". הוא שובץ בפלוגת חיל ההנדסה, ובזכות אישיותו הכובשת, רגישותו לזולת ורצונו לתרום למדינה, יצא לאחר תקופה קצרה לקורס מפקדי כיתה שאותו סיים בהצלחה.

דביר אימן את חייליו לקרב במקצועיות, בחריצות וברגישות, תוך מתן דוגמה אישית ועם זאת בצניעות ייחודית ויוצאת דופן. באותה נחישות הוא יצא עם חייליו, חבריו לנשק, להילחם מתוך אמונה שלמה בצדקת הדרך ורצון עז לשחרר את תושבי הדרום מהטרור המוטל עליהם שמונה שנים ארוכות.

דביר הסתייע בפעולותיו בכלים המקצועיים שרכש והסתמך על תשתית האימונים השוחקת, על התעוזה לצד שיקול הדעת; לצידו עמדו רעיו הלוחמים במשימות הקרב; ומעבר לכל אלה – רוח ישראל הבלתי נכנעת היא שעמדה בו, במחיר כבוד, אך בקומה זקופה.

את דביר לא נוכל להשיב לחיים, אך את המורשת שהשאיר אחריו, את הרוח העשויה ללא חת שפיעמה בו, את הלב החם וצמא הדעת, את האמונה בצדקת הדרך ובטעמה - את כל אלה נאמץ וננצור בליבנו, להנחיל ולהוריש לבאים אחרינו. ואם באלה נדע לעמוד, אנו מקימים לדביר מצבה שחשובה ממנה לא נוכל להקים.

משפחת עמנואלוף, אין נחמה במילים אל מול היגון והשכול אשר פקדו אתכם. בשמי ובשם מפקדי היחידה וחייליה, מבקש אני להשתתף באבלכם הכבד.

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

"ואותך גידלתי למגן העם,
הם לא ישברוני ביגון ושכול,
הם לא יעקרוני, בני, למרות הכול."
(*"בערבות הנגב"*, רפאל קלצ'קין)

יהי זכרו ברוך.

רסאן עליאן, סגן-אלוף
מפקד היחידה

שיר לדביר

כבר כשנולדת ידעו כולם
שהגיע ילד של אור ושמחה לעולם
את סיפורי הבכורה בתנ"ך אהבת
תורה ומידות באהבה למדת
תמיד האמנת בטוב ובישר
ועכשיו אתה לא כאן, ומה ממך נשאר?

פלמון: החיוך שהיה נסוק על פניו
ממלא בתקווה אותנו עכשיו
בשפילנו דביר תמיד יהיה מחדלור
מבזר צינולים של שמחה ושל אור
הוא נלחם בבכורה עם אמנה באל
רצה להחזיר את הכבוד לעם ישראל

אף פעם לא ויתרת לעצמך
הסקצת ועשית הכל בשמחה
הנשמת חלום כשהתחייסת לעצמך
"אלני שלי" קראת באווה
תמיד חתרת למצויות
ועכשיו אתה לא כאן. לוחי המציאות

פלמון: החיוך שהיה נסוק על פניו
ממלא בתקווה אותנו עכשיו
בשפילנו דביר תמיד יהיה מחדלור
מבזר צינולים של שמחה ושל אור
הוא נלחם בבכורה עם אמנה באל
רצה להחזיר את הכבוד לעם ישראל

ב"ה

לכולם היית קודש קודשים
אח וחבר אחיתי, לואל חסדים
עודדת את כולם עם כשאביק הלא
חיית חיים שלמים כל כך
ואנחנו נהפוך את הכאב והעצבות
למשהו אחיתי ומשמעותי בחיים
יחד נחזיר את הכבוד לעם ישראל
דביר, עכשיו אתה עם אבא נתנאל

פזמון: החיוך שהיה נסוך על פניו
ממלא בתקווה אותנו עכשיו
בשביטנו דביר תמיד יהיה מאדלור
מבזר צינולים של שמחה ושל אור
הוא נלחם בטבורה עם אמונה באל
רצה להחזיר את הכבוד לעם ישראל

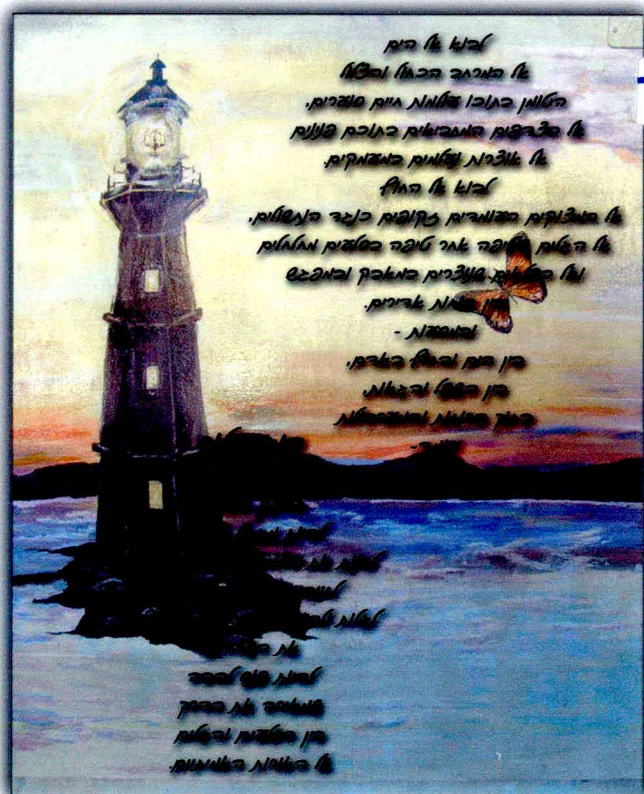
#

וועכשיו אתה לא כאן ונאמרו כבר המילים
קשה לנו דביר, ואין לנו צלילים
היית בשביטנו מלאו של עולם
אך הכל נעצר כשקולך נדם
אז תבקש שם למעלה עלינו רחמים
ועזור כאן לכולנו שנהיה חזקים

לבוא אל הים
 אל המרחב הכחול והצלול
 הטומן בתוכו עולמות חיים סוערים ,
 אל הצדפים המחביאים בתוכם פנינים
 אל אוצרות נעלמים במעמקים.
 לבוא אל החוף
 אל המצוקים העומדים זקופים כנגד הנחשולים,
 אל הגלים שטיפה אחר טיפה בסלעים מחלחלים
 ואל הפלאים שנוצרים במאבק ובמפגש
 בין כוחות אדירים.
 ובמסעות-
 בין הים והחוף באדם,
 בין השפל והגאות,
 בתוך הרוחות והמערבולות
 עומד-

המגדלור

השאיפה,
 הרצון הטהור
 להיות מגדל של אור
 לבנות את עצמך לבנה אחר לבנה
 לחיים גדולים וגבוהים ,
 לגלות ולהעצים את הכוחות שבך
 את השליחות-
 להיות פנס להבה
 שמאירה את הדרך
 בין הסלעים והגלים
 אל האורות האמיתיים .

נטיעות לזכרו של דביר –

שטח 100

כ"ה שבט תשס"ט

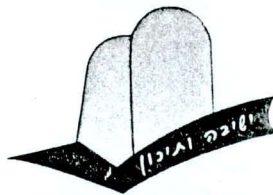
לפני 22 שנים, בשישי לחודש אב
הגיע לעולם דביר שלנו, תינוק חמוד ושובב.
דביר היה סקרן ואהב לחקור ולגלות את העולם סביב.
כל חפץ בבית היה אוהב לפרק (ובמקרה הטוב הצליח בחזרה
להרכיב...).

כל מכשיר וכל כלי היה בודק בעניין ובחשק
על כן נהגנו לכנותו בחיבה בשם: "נזק".
היה לו דמיון עשיר ומפותח מאוד
שעות היה יושב ומסדר שיירות של מכוניות קטנות.
את כל קירות חדרו הוא מילא במטוסים.
כל מה שטמן בחובו תעוזה וכוח- אותו זה פשוט הקסים!
על אופניו הוא רכב בקביעות אל סניף "בני עקיבא"
שם הדריך את חניכי שבט "לביא" במלוא המסירות והאהבה.
גם לאחר שדביר סיים את ההדרכה, כך מספרים החניכים,
הוא המשיך לשמור על קשר, לעודד ולשלוח צ'ופרים.
בכיבוד הורים הפך לדמות ומופת לכל משפחתו
הוא דאג כבן אוהב ומסור לאביו עד ליום פטירתו.
בשבת האחרונה, כשאביו שכב בייסוריו ובכאביו,
סביב מיטתו ישבו לשירי "מלווה מלכה" דביר וכל חבריו...
שנתיים הוא למד בישיבת ההסדר בנתיבות,
שם העמיק ובנה את עולמו הרוחני בתורה, באמונה ובמידות טובות.
כשהחליט להתגייס לצבא, היה לו ברור יותר מכל דבר:
רק "גולני"! ורק קרבי! וזה אכן מה שבחר.
דביר היה גאה ביחידה ובחייליו,

הוא אהב והעריך כל אדם באשר הוא, כמו גם את מפקדיו ואת פקודיו.

כל פגישה עם דביר לוותה ב"אהלן אחי!" ו"מה המצב?"
בשביל דביר, "גולני", היה ראש כל מעייניו.
דביר שלי, המכונה בפי כל חבריו "המגדלור"
היה גם בשבילי קרן של נחמה, שמחה ואור.
בלי דביר נראה העולם כה אפל וחשוך
אך דמותו הניבטת מתמונותיו, מצווה לנו להמשיך הלאה בעוז ובחיוך.
והיום חֲבַרְנו יחדיו המשפחה והחברים,
לנטוע לזכרו של דביר שתילי עצים רכים
וכמו הזרע של העץ אשר בתחילתו נראה כמל ונרקב
ולאחר זמן מצמיח מתוכו את גזעו, ענפיו, עליו ופרותיו,
כך נייחל שהכאב שבליבנו, הפוצע ומדמם-
כל עץ שניטע כאן ינציח את דמותו של דביר וירומם.
ויבואו ימים, עת יגדלו העצים ויעמיקו שורשם,
וילדים וציפורים יבואו לשחק וליהנות בצילם,
כל עץ – על דמותו של דביר יספר וישפוך אור
ויאמר כל ילד: "גם אני רוצה להיות כמו דביר- מגדלור...!"

אור-תורה סטון
קריה לחינוך תורני חב"ד

מילים מועטות על
לוחם הפלחה"ן בגולני
תלמידנו היקר

מ"ר דביר עמנואל עמנואלוף הי"ד

י"א בשגבם ברכם טהרם רחמי צדקתך

עש"ק פרשת בשלח – "אז ישיר... ה' איש מלחמה"

פחד, בלבול, חרדה וחוסר ודאות מלווים את בני ישראל ביציאה. סוף סוף יוצאים ממצרים אחרי שנות שיעבוד קשות ובכ"ז לא קל, הים לפניכם, מצרים רודפים והתחושה: חוסר אונים ויכוח קשה – מה לעשות?

בלשון חכמינו ז"ל: **"תניא, ארבע כיתות נעשו לאבותינו על הים: אחת אומרת: נחזור למצריים. ואחת אומרת: ניפול לים ואחת אומרת: נעשה מלחמה ואחת אומרת: נצווח כנגדן"**

לצערנו, עוצמתו של אותו ויכוח מהדהד לדורות ואף היום ניתן לראות את ארבעת הזרמים הללו כמעט דבר יום ביומו בעם ישראל.

קבוצה ראשונה: קבוצת המיואשים "פה ניפול לים" תמיד רואים את תמונת המצב בצבעים קודרים ולא רק שהם מיואשים, משתדלים הם לצבוע את הסובבים בצבעי שחור אפור. כי תמיד במבט עיניהם המצב קשה וחוסר סיכוי. ולא חשוב מה התחום: כלכלי, חינוכי, הכל שחור ובוודאי המצב הביטחוני חסר סיכוי!

קבוצה שניה: קבוצת הלאומניים "בא נצא למלחמה" אנחנו לא מוכנים לחזור לעבדות במצרים בשום אופן. גם אם נקבל שוויון זכויות כמו המצריים לא נסכים. אנחנו רוצים מדינה משלנו, דגל שלנו, כלכלה משלנו, חיי רווחה וחברה משלנו, ספרות, תאטרון משלנו. אנו עם בפני עצמו. לא נסכים להבלע כפי שהיינו עד עתה.

קבוצה השלישית: האנשים ה"ראליים" בשם הראליות ו"המפוקחות" זעקו את הדרישה בא נשוב למצרים. חברה אין לנו סיכוי זו אימפריה אנחנו סה"כ עבדים, עדיף שנשאר בחיים. נחיה חיים מוסריים כמו כל העמים. נתפתח טכנולוגית באימפריה המצרית ואנחנו מוכרחים להשתלב בעולם. לא יכולים לצאת מולם מוכרחים לכבד אותם ורצונם.

הקבוצה הרביעית: הרוחניים "נצחק להשי"ת והוא יושיענו" התפילה תושיענו ותחלצנו מהמצריים כמו בכל צרה וצוקה. הטוב ביותר זה תפילה ואין צורך להלחם נתרכז ונשתדל בתפילה בכל כח.

אז מי צודק? חז"ל בהמשך שם כתבו: **"זו שאמרה ניפול לים, אמר להם משה: התייצבו וראו את ישועת ה', זו שאמרה לחזור למצריים א"ל ה' אשר ראיתם את מצרים לא תוסיפון לראותם, זו שאמרה נעשה עמהם מלחמה א"ל: ה' ילחם לכם. וזו שאמרה נצווח לה' כנגדן אמר להם "ואתם תחרישון".**

מה קורה איתנו? אנו משתדלים להימנות על המאמינים ויחד עם זאת להיות מפוקחים וראליים גם במישורים מעשיים. אנו וודאי לא מהמיואשים ומשתדלים לאחד את הדברים. דבר אחד ברור לנו: המקור לכוחנו הוא באמונתנו ובתפילתנו.

